

γυνή τις, συνωδευμένη ἀπὸ τρία τῶν τέκνων της, ὥδοιποροῦσε μὲ χαμουλκόν,—ἦτοι ὄχημα χωρὶς τροχοὺς, ἐπὶ τῆς χιόνος συρόμενον,—ἰδε λύκους κατόπιν αὐτῆς. Ἀμέσως ἔβαλε τὸν ἵππον εἰς τὸ πλεόν γοργὸν αὐτοῦ τρέξιμον, καὶ τὸν ἤλαυνε πρὸς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὅστις δὲν ἦτο πολὺ μακράν. Ἀλλ' εἰς μάτην, καθότι τὰ θηριώδη ζῶα ὁλονέν τὴν ἐπρόφθασαν, ἃ τέλος ἦσαν ἔτοιμα νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τοῦ χαμουλκοῦ. Πρὸς διαφύλαξιν λοιπὸν τῆς ιδίας της ζωῆς ἃ τῆς τῶν ἐπιλοιπῶν τέκνων, ἔλαβε τώρα ἡ ἀθλία, σχεδὸν παράφρων γυνή ἐν ἀπὸ τὰ βρέφη της, ἃ τὸ ἔρριψε θήρευμα εἰς τοὺς αἰμοδιφεῖς διώκτας. Τοῦτο ἔστησε τὸν δρόμον αὐτῶν διὰ μίαν στιγμήν· ἀλλ' ἀφοῦ κατέφαγαν τὸ μικρὸν ἀθῶον, ἀνενέωσαν τὴν δίωξιν, καὶ δευτέραν φοράν ἐπρόφθασαν τὸν χαμουλκόν. Ἡ μήτηρ, ἀπηλπισμένη, κατέφυγεν εἰς τὸ αὐτὸ φοικῶδες μέσον, καὶ ἔρριπεν εἰς τοὺς θηριώδεις ἐχθροὺς ἐν ἄλλο ἀπὸ τὰ τέκνα της. Διὰ νὰ συντέμω τὸ θλιβερόν τοῦτο διήγημα, τρίτον τέκνον ἐδυσιάζσθαι παρομοίως. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἡ τρισαθλία γυνή, τῆς ὁποίας εὐκολώτερον δύναται τις νὰ συλλάβῃ παρὰ νὰ περιγράψῃ τὰ αἰσθήματα, ἔφθασε σῶα εἰς τὸν οἶκόν της. Ἐδῶ ἐδιηγῆθη τὰ συμβεβηκότα, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτῆς, περιγράφουσα τὴν δεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καταντήσει. Χωρὶς τις ὁμως, παρευρεθεὶς ἐκεῖ, καὶ ἀκούσας τὸ διήγημα, ἐσήκωσεν ἀξίνην, καὶ μὲ μίαν πληγὴν τῆς ἐδιχοτόμησε τὸ κρανίον, λέγων, συγχρόνως, ὅτι μήτηρ, ἥτις ἠδύνατο νὰ θυσιάσῃ οὕτω τὰ τέκνα της πρὸς διαφύλαξιν τῆς ιδίας της ζωῆς, δὲν ἦτο πλεόν ἀξία νὰ ζῇ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφυλακώθη, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἐσυγχώρησεν ἀκολούθως.

Ὁ λύκος μνημονεύεται εἰς διάφορα μέρη τῶν Γραφῶν, καθὼς εἰς Γενέσεως μθ'. 27, ὅπου ὁ Ἰακώβ προφητεύει περὶ τοῦ Βενιαμὴν, ὅτι 'θέλει εἶσθαι λύκος ἄρπαξ· τὸ πρῶν θέλει κατατρώγειν τὸ θήρευμα, καὶ τὸ ἐσπέρας θέλει διαιρεῖν τὰ λάφυρα' καὶ εἰς Ματθαίου ζ'. 15, ὅπου οἱ ψευδοπροφῆται παραβάλλονται μὲ τὸν ἄπιστον καὶ πανοῦργον τοῦτον ἐχθρόν, 'Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσθωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.'

Ὁ ΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ βλάπτει μάλιστα τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ ΔΙΚΑΙΟΣ ἐπιμελεῖται τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους του· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν εἶναι ἀνελεῆμονα.—ΣΟΔΟΜΩΝ.

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ.

Ἡ ΕΞΗΣ περιγραφή τῶν παθῶν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ῥωσσίαν, κατὰ τὸ 1812, δείχνει καθαρώτατα πόσον μεγάλα εἶναι κάποτε τὰ τοῦ πολέμου δεινά.

Ὁ χειμὼν τώρα μᾶς ἐπρόφθασεν· ἐπιβαρύνας δὲ τὰ πάθη ἐκάστου, ἔδωκε τέλος εἰς τὴν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἡ ὁποία ἕως τώρα μᾶς εἶχεν ὑποβαστάξιν. Ἀπὸ τοῦ νῦν μεμονωμένοι καὶ ἀτομικοὶ ἀγῶνες μόνον παριστάνοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἔως καὶ οἱ καλῆτεροι δὲν εἶχαν πλεόν κάμμιαν ἐντροπήν. Πᾶσα ὄπλων ἀδελφότης ἐλησμονήθη· ὅλα τὰ δεσμὰ τῆς κοινωνίας διελύθησαν· ἡ ὑπερβολικὴ ταλαιπωρία τοὺς εἶχεν ἀποθηριώσειν. Ἡ καταφθέρουσα πείνα, ἀφαιρέσασα πᾶν αἰσθήμα ἀνθρωπικόν, ἀφήκε μόνον τὸ πρὸς διαφύλαξιν τῆς ζωῆς κτηνώδες ἐνστίγμα.

Ἐξωμοιώθησαν, τρόπον τινά, μὲ τὸ τραχὺ ἃ βάρβαρον κλίμα. Ὡς οἱ χειρότεροι τῶν ἀγρίων, οἱ δυνατοὶ ἐπιπταν ἐπάνω εἰς τοὺς ἀδυνάτους, καὶ τῶν ἥρπαζαν ὅτι ἐκρατοῦσαν· προθύμως ἐπερικύκλοναν τοὺς ἀποθνήσκοντας, καὶ πολλάκις κἂν δὲν ἐπρόσμεναν τὴν τελευταίαν πνοὴν πρὶν τοὺς γυμνώσωσιν. Ὅταν ἄλογόν τι ἐπιπτεν, ὠρμούσαν κατεπάνω του, τὸ ἀνέσχιζαν, ἃ, ὡς πεινασμένοι λύκοι, ἥρπαζαν τὸ κρέας ὃ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὸ στόμα. Μ' ὅλα ταῦτα, ἦσαν ἀκόμη πολλοὶ, φυλάσσοντες τόσον ἠθικὸν αἰσθήμα, ὥστε πρὸς σωτηρίαν ἑαυτῶν νὰ μὴ προξενῶσι φθορὰν εἰς ἄλλους· τίποτε ὁμως ὑπὲρ τοῦτο δὲν ἴσχυε νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀρετὴ των. Ἐὰν ἀξιωματικὸς τις ἢ στρατιώτης ἐπιπτε πλησίον αὐτῶν, ἢ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ κανονίου, ματαίως τοὺς ἐπαρακάλει, ὑπὲρ τῆς κοινῆς πατρίδος, θρησκείας, καὶ ἀγῶνος, νὰ τὸν συνδράμωσιν· οὐδ' ἐγύριζαν νὰ τὸν ἰδῶσι· τὸ κλίμα εἶχε παγώσειν τὰς καρδίας των· ἡ αὐστηρότης τοῦ εἶχε συστρίλιν τὰ αἰσθήματα, ὡς καὶ τὰ πρόσωπά των. Παρὰ τὰ ἰδιά του πάθη κάνεις δὲν ἐσυλλογίζετο τίποτε ἄλλο· ὁ φόβος δὲν ἄφινε τόπον δι' ἔλεος. Ἡ περιφιλαντία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πολλάκις προξενεῖ ἡ ὑπερβολικὴ εὐδαιμονία, πηγάζει καὶ ἀπὸ ἄκραν κακοδαιμονίαν· ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι πλεόν συγχωρητὴ· καθότι ἐκείνη μὲν εἶναι θεληματικὴ, αὕτη δὲ ἀκούσιος· ἡ μία ἐγκλημα τῆς καρδίας, ἡ ἄλλη ὁρμὴ τις φυσικὴ. Τῶντι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἥτο τις ὁπωσοῦν συγγνώμης ἄξιος· διότι, καὶ ἐν μόνον λεπτόν ἂν ἐστέκετο, ἔβαλλεν εἰς ὄχι μικρὸν κίνδυνον τὸν ἑαυτὸν του· εἰς τὸ μέσον τοῦ καθολικοῦ τούτου ἀφανισμοῦ, ὁποῖος ἐξήπλωνε τὴν χεῖρα εἰς τὸν

συστρατιώτην, ἢ τὸν πίπτοντα αὐτοῦ ἀρχηγόν, ἔδειχνε γενναιότητα τὴν πλεον θαυμασίαν.

Ὅτε, παντάπασιν ἀπηρδισμένοι, δὲν ἠδύναντο πλεον νὰ προχωρήσωσιν, ἔστεκαν ὀλίγα λεπτά, καὶ ὁ χειμὼν μὲ τὰς παγωμένας χεῖρας του τοὺς ἤρπαζε πλεον διὰ ἰδικούς του. Εἰς μάτην τότε, νάρκωσιν αἰσθανόμενοι, ἠγωνίζοντο νὰ κινηθῶσιν. "Αλαλοι καὶ ἀναίσθητοι ἐπρόβαιναν ὀλίγα βήματα ὡς μηχαναί· ἀλλὰ τὸ αἷμα, παγόνον ἤδη εἰς τὰς φλέβας, ἔρρεεν ἀσθενῶς διὰ μέσου τῶν καρδιῶν, καὶ, ἀναβαῖνον εἰς τὰς κεφαλὰς, τοὺς ἔκαυνε νὰ κλονίζωνται ὡς μεθυσμένοι. Ἀπὸ τὰ ὄμματά των, κόκκινα ἔφλογμυμένα ἐκ τῆς ἀδιακόπου ὀψεως τῆς θαμβοσύνης χιόνος καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἐξώρουν δάκρυα αἵματος, συνωδευμένα μὲ στεναγμούς βαθυτάτους· ἐκύτταζαν τὸν οὐρανὸν, ἡμᾶς, καὶ τὴν γῆν, μὲ σκυθρωπὸν καὶ ἄγριον πρόσωπον· τοῦτο ἦτον ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς των· ἢ μᾶλλον ὄνειδος εἰς τὴν βάρβαρον ἐκείνην φύσιν, ἢ ὁποία τοὺς ἐβασάνιζε. Πίπτοντες οὕτω ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, καὶ ὕστερον ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας, κινούντες πρὸς ὀλίγον τὰς κεφαλὰς ἐκ δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀγκομαχοῦντα χεῖλη των ἔφευγαν θρήνοι οἱ πλεον θλιβεροὶ, ἐξηπλόνοντο, τέλος, ἐπάνω εἰς τὴν χιόνα, κοκκινίζοντες αὐτὴν μὲ ῥεῦμα ζωντανῆς αἱματος, καὶ ὅλαι των αἱ δυστυχίαι ἐτελείοναν. Οἱ συστρατιῶται τοὺς ἐδιασκελίζαν, χωρὶς κἄν νὰ παραμερίζωσι, φοβούμενοι μὴ μακρύνωσι τὴν ὁδὸν καὶ μὲ ἐν βῆμα· οὔτε τὰς κεφαλὰς δὲν ἔστρεφαν νὰ τοὺς ἴδωσι· διότι, ἐπειδὴ τῶν κεφαλῶν καὶ γενειῶν αἱ τρίχες ἦσαν παγωμέναι, τὸ παραμικρὸν τῆς κεφαλῆς κίνημα ἔφερε πόνον.

Σκηναί, ἐτι πλεον φρικώδεις, ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα προσωρινὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποία ἐκ διαστημάτων ἀπαντούσαμεν εἰς τὸν δρόμον. Εἰς ταῦτα στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ὠμοῦσαν συγκεχυμένοι, καὶ ἐστοιβάζοντο συνάμα ὡσάν βῆδια. Οἱ ζωντανοὶ, μὴν ἔχοντες ἀρκετὴν δύναμιν νὰ μετακινήσωσι τοὺς ὅσοι εἶχαν ἀποθάνειν πλησίον τοῦ πυρὸς, ἐκάθιζαν ἐπάνω εἰς τὰ νεκρά σώματα, ἑωσοῦ ἤρχετο ἡ ὥρα των ν' ἀποπνεύσωσιν, ὅτε ἐχρησίμευαν ἔαυτοὶ ὡς νεκροκράββατα εἰς ἄλλα σφάγια. Ἐνίστε ἐπυρπολοῦντο τὰ ξύλα, ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο αἱ οἰκοδομαὶ αὗται, καὶ τότε ὅλοι οἱ εὐρισκόμενοι μέσα, ἡμιθανεῖς ἤδη ἀπὸ τὸ κρύος, ἀπέφυχαν εἰς τὸ μέσον τῶν φλογῶν. Εἰς χωρίον τι, οἱ στρατιῶται ἔβαλαν φωτίαν εἰς ὀλοκλήρους οἰκίας, διὰ νὰ ζεσταθῶσιν ὀλίγας στιγμάς. Τῶν πυρκαϊῶν τούτων ἡ λάμψις εἴλκυε πολλοὺς, παράφρονas ἤδη ἀπὸ τὴν δορυμύτητα τοῦ ψύχους καὶ τῆς κακοπαθείας τὴν

ὑπερβολήν. Οὗτοι, τρέχοντες ὡς μαινόμενοι, βρύχοντες τοὺς ὀδόντας, καὶ μὲ γέλωτα δαιμονιακόν, ἐπιπταν εἰς τὴν μέσσην τῶν φλογῶν, ὅπου ἀπέθνησκαν σπαραττόμενοι φοβερά. Οἱ πεινασμένοι των σύντροφοι τοὺς ἐθεώρουν ἀμέριμνοι· εἶναι δ' ἄληθέστατον, ὅτι τινὲς αὐτῶν ἔσυραν τὰ ἡμισεπημένα σώματα ἀπὸ τὰς φλόγας, καὶ ἐτόλμων νὰ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα!

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ.

ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ νὰ ἴδω τὸν Ἰορδάνην κατὰ τὸ μέρος, ὅπου χύνεται εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν· ἀλλ' οἱ Ἀραβες δὲν ἤθελαν νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ, ἐπειδὴ, σιμὰ τῶν ἐκβολῶν, ὁ ποταμὸς στρέφεται εἰς τ' ἀριστερά, καὶ πλησιάζει τὰ βουνὰ τῆς Ἀραβίας. Ἐξ ἀνάγκης, λοιπόν, ἀπεφασίσα νὰ ὑπάγω μόνον εἰς τὴν πλησιεστέραν μας καμπυλότητα τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν, χαλάσαντες τὴν σκηνὴν, ἐπροβαίναμεν μὲ ὑπερβολικὴν δυσκολίαν, διὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπάνω ψιλῆς λευκοτάτης ἄμμου. Ἐπλησιάζαμεν δὲ εἰς δάσος τι φοινίκων καὶ μυρικῶν, τὸ ὁποῖον μ' ἐφάνη πολλὰ παράξενον νὰ ἴδω εἰς τὸ μέσον τῆς ἀκάρπου ταύτης γῆς, ὅτε οἱ Ἀραβες ἐστάθησαν ἔξαφνα, καὶ ἔδειχναν κᾶτι, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἶχα παρατηρήσειν, εἰς τὸν πάτον τῆς κοιλοτήτος. Ἐκύτταξα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω τί εἶναι· ἐφαίνετο ὡσάν ἄμμος κινουμένη. Ὅταν ἐφθάσαμεν σιμώτερα εἰς τὸ παράξενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἴδα κίτρινόν τι ῥεῦμα, τὸ ὁποῖον μόλις ἠμπόρουν νὰ διακρίνω ἀπὸ τὰς ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἄμμους, καταβυθισμένον, καὶ προβαῖνον ἀργότατα. Τοῦτο ἦτον ὁ Ἰορδάνης.

Εἶχα ἐπιθεωρήσειν τοὺς μεγάλους ποταμοὺς τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν ἡδονὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ μοναξία καὶ ἡ φύσις γεννοῦν εἰς τὴν ψυχὴν· εἶχα ἐπισκεφθῆν τὸν Τίβεριν μὲ ἐνθουσιασμόν, καὶ ζητήσιν μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον τὸν Εὐρώταν καὶ τὸν Κηφισόν· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τί αἰσθάνθην, ὅτε ἴδα τὸν Ἰορδάνην. Ὅχι μόνον μ' ἐνθύμιζεν οὗτος ὁ ποταμὸς περιβόητον ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ αἱ ὄχθαι αὐτοῦ ἐπαρουσίαζαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ θέατρον τῶν θαυμάτων τῆς θρησκείας μᾶ. Ἡ Ἰουδαία εἶναι ὁ μόνος τόπος εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἀναζωώνει εἰς τὸν περιγητὴν τὴν μνήμην ἀνθρωπίνων τε καὶ οὐρανίων πραγμάτων, καὶ ὅστις διὰ μέσου τοῦ συνδυασμοῦ τούτου γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ιδέας καὶ αἰσθήματα, τὰ ὁποία οὐδὲν ἄλλο μέρος τῆς οἰκουμένης εἶναι ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ.

Οἱ Ἀραβες ἐγυνώθησαν, καὶ ἐπήδησαν εἰς